

LÉTO S FRAJEREM

Petra
Martišková

AL
press

edice

KIOKAN

edice
KIO/KAN

Petra Martišková

LÉTO
S FRAJEREM

AL edice
press KLOKAN

Copyright © Petra Martišková, 2017

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Martišková, 2017

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2017

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-766-2

Poslední zvonění

„Šíbe ti?! Nehodlám lítat po lese v lodičkách!“ Nekompromisně jsem vytáhla z kufru jasně rudé botky na podpatku a vrátila do něj bílé conversky.

„Zbytečně plašíš,“ ujistila mě přezíravě Laura. „Na posledním tanečním táboře jsme bydleli na vysokoškolských kolejích uprostřed města. Příroda už nefrčí.“

„Vážně? A stany jste měli postavené na pokojích nebo před barákem?“ Strčila jsem jí pod nos informační leták, který jsme obě dostaly a kde stálo tučným písmem:

Letní stanový tábor v krásné přírodě plný zábavy a dobrodružství pro děti od šesti let

Laura si jen odfrkla. Mnohem víc ji zajímal obsah mého zavazadla.

„Balíš se na hory?“ Nechápatě vytáhla huňatý rolák a nepromokavou bundu.

„Tak ti nevím, dívala ses poslední dobou na teploměr?“ odsekla jsem. Což rozhodně nebylo od věci. Kalendář už pár dní ukazoval léto, jenže celé dny přšelo, foukal nepříjemný vítr a rtuť teploměru nevylezla výš než na dva-

náct stupňů. Na to, že zítra začínají prázdniny, žalostné, to jako fakt.

„Prosím tě, počasí mám dávno objednaný, takže tyhle odporosti nech laskavě doma.“ Laura po mně hodila teplými ponožkami s barevnými proužky. Zručně jsem je chytila a sledovala, jak s nevěřícím výrazem loví z kufru další věci. „Cože?!“ zrohobila se. „Nehodláš mi dělat ostudu v teplákách, že ne?“ Štítivě vzala do prstů mé nejoblíbenější sportovní kalhoty a vyčítavě si mě měřila.

„Kdyby bylo na mně, nedělala bych ti ostudu vůbec. Zůstala bych totiž sedět doma na zadku,“ ujistila jsem ji sladce, vyškubla jí z ruky tepláky a vrátila je zpátky. Nekecala jsem. Celý týden jsem se snažila mamku přemluvit, aby mě nechala doma, ale nechtěla o tom ani slyšet.

„Prosím tě, co pořád máš? Víš, kolik si užijete legrace?“ vykládala. „Tábor, to znamená zážitky, který už ti nikdo nevezme. Dodneška vzpomínám, jak jsme s...“

„Ušetří mě,“ zarazila jsem ji. O tom, jak si užívala každé prázdniny s nejlepší kamarádkou Andreou na letním táboře, jsem poslouchala každý den už nejmíň dva měsíce.

„Nechápu, proč tak vyvádíš.“

„Protože nejsem táborovej typ. Celej život žiju v šestým patře v paneláku. Neumím rozdělávat oheň, ani uvařit čaj z jehličí a ve stanu jsem v životě nespala,“ vypočítávala jsem rozčileně, ale mamka neměla pochopení.

„Jedeš přece jako instruktorka, to je něco úplně jiného. Já ti vážně nerozumím. Navíc se ti to hodí i do školy.“

„Mami, prosím tě, jdu do prváku,“ protočila jsem oči.

„Do prváku na pajdák,“ doplnila pedantsky.

Tohle je marný. Vztekla jsem za sebou práskla dveřmi. Viděla jsem do ní jak do hubené kozy. Nešlo jí ani tak o mě, ale o Veroniku – mou šestiletou nevlastní ségru. Letos ji poprvé vzali na tábor a vidina osmnácti dní volna

byla pro mamku mnohem lákavější než to, že jsem jí slibovala pravidelný úklid, umytí všech oken a dokonce i dobrovolný pobyt na chalupě.

„To já bych si to s tebou z fleku vyměnil, Beru. Představ si moji dovolenou – vymalovat chalupu, opravit komín, natřít plot a okenice, a schovat hřebíky, aby je mamka nezavařila,“ mumlal David a pak rychle uskočil před rozesmátou mamkou, protože ho chtěla lísknout. Jenže měl pravdu. Mamka totiž žila v domnění, že pokud nezavaří každý rok alespoň tři stovky všech možných druhů marmelád, kompotů, okurek a hub, nebudeme mít celou zimu co do pusy.

I když si z ní David, její druhý manžel, dělal legraci, byla to jedna z věcí, které na mamce obdivoval. Však jí taky hned konejšivě chytil do náruče a klidně jí přede mnou dal pusu. Honem jsem koukla jinam. Ne snad, že bych Davida neměla ráda, to teda mám a moc. Beru ho jako vlastního tátu, ale když se k sobě takhle mají, strašně se za ně stydím.

„Hej, jsi na příjmu?“ Laura mi mávala rukou před obličejem.

„Promiň, trošku jsem se zamyslela.“

„Heh, prej trošku, čučíš do blba dobře pět minut. Hoď sebou, za chvíli vyrážíme.“

Mrkla jsem na hodiny a zhrozila se. Za necelou půlhodinu máme sraz u kulturáku a já nejsem učesaná a běhám klidně v elastákách. Laura se uvelebila v křesle, chňapla po časopisu, co se válel na stolku, a nožky elegantně složila jednu přes druhou. Na komkoliv jiném by šaty poseté barevnými flitry působily trapně, ale moje nejlepší kamarádka v nich vypadala tak přirozeně, jako by právě seběhla z přehlídkového mola. Blondaté vlasy měla sčesané do promyšleně nedbalého drdůlku, modré oči si zvýraznila černou linkou, řasenkou a kouřově modrými stíny. Kluci na ni letěli a ona si to uměla užít.

To já jsem její přesně pravý opak. Ona extravagantní a vyzývavá, já se snažím splynout s davem a nevyčnívat. Já řeknu a, ona ne b, ale rovnou ž, mně se líbí slušní, hodní a tak trošku stydliví kluci, ona loví zásadně mezi potížisty a průšviháři. Vlastně je s podivem, že jsme kamarádky už takovou dobu.

„Víš, že já klidně přijdu pozdě a středem sálu, ale ty z toho zase budeš na nervy,“ rýpla si a já se konečně dala do pohybu.

Opatrně jsem se nasoukala do zelených přiléhavých minišatů; mamka mi je koupila právě pro tuhle příležitost. Dlouhé hnědé vlasy jsem si rozčesala a svázala zelenou mašlí. Řasy jsem si přejela řasenkou a rty leskem. I tak jsem měla pocit, že pořád dělám něco zakázaného. Ve škole totiž máme přísný zákaz líčení, a to tak přísný, že náš ředitel neváhá každou namalovanou hříšnici klidně šoupnout pod tekoucí vodu a pečlivě nanesená líčidla jí rozmatlat po celém obličejí. Stala se z toho taková hra kdo z koho: holky se malovaly, na chodbách se mu vyhýbaly, on zase až moc často při dozoru strkal hlavu do naší třídy. Já byla srab. Použít víc než lesk na rty jsem se neodvážila.

„Můžeme,“ otočila jsem se k Lauře, popadla sako, kabelku a lodičky, které mi ladily se šaty, a hnala se ke dveřím.

„To si děláš srandu, že jo?“ Laura na mě zírala s výrazem naprostého nepochopení.

„Co je?“ podívala jsem se rychle do zrcadla, jestli se mi nerozmazala řasenka, ale všechno se zdálo v pořádku.

„Co je?! Poslední den školy a ty se oblíkneš, jako bys měla nastoupit do kláštera?“

„Pochybuju, že by jeptiškám dovolili nosit mini a poslední den školy je až zítra,“ odvětila jsem špičatě.

„Detailistko,“ zamručela Laura a téměř násilím mě nappala do křesla. Strhla mi z hlavy mašli – div, že mi tam

zůstaly nějaké vlasy – švihla s ní přes celý pokoj a ze své miniaturní kabelky vytáhla žehličku na vlasy a celou hromadu líčidel.

„Jsem jednička,“ poplácala se spokojeně po rameni po sotva pěti minutách práce. Nacpala všechno zpátky do kabelky a strkala mě ze dveří. Vysmekla jsem se a podívala se do zrcadla. Předtím na mě koukala trošku vykulená holka, co dnes oficiálně opouští základní školu, teď mi zrcadlo vracelo odraz někoho, koho jsem neznala. Hnědé vlasy mi Laura spletla do jednoduchého rybího copu, zelené oči orámovala tužkou, řasy zvýraznila řasenkou a rty nalíčila vyzývavě rudou rtěnkou.

„Říď tuťově klepne,“ usmála jsem se opatrně na tu cizí holku v zrcadle. Vystrašené káčátko zmizelo a stála tu za chvíli šestnáctiletá středoškolačka, co se ničeho nebojí. Jen široce otevřené oči prozrazovaly, že ve skutečnosti je ve mně malá dušička.

Laura mě moc dlouho kochat nenechala, popadla mě za ruku a táhla na chodbu.

Ke kulturáku jsme dorazily úplně poslední. Zatímco naši stále ještě spolužáci se skvěle bavili, třídní rozčileně pobíhala ze strany na stranu a vyhlížela nás.

„Laura a Berenika, to jsem si mohla myslet!“ řekla studentě a na omluvy nebyla zvědavá. Nasměrovala rozjívěný dav dvaceti devětáků k bočnímu vchodu se slovy: „Hodte sebou!“

„Teda dámy, vy se mi snad zdáte,“ pokřikoval na nás Jakub. „Člověk se s nima otravuje takovejch let, a když konečně začnou vypadat k světu, končíme.“

„Nech si zajít chuť,“ odpálkovala ho Laura.

Nejen já přišla nalíčená. Kromě šprtky Karolínky se namalovaly úplně všechny holky. Navzájem jsme si chválily šaty i účesy – leckdy malá umělecká díla – a snažily se

nezačít bulet, aby se ta mistrovská díla nezměnila v jednu velkou pestrobarevnou šmouhu.

Závěrečnou školní akademii řída zahájil, aniž by tušil, že mu chybí celá devítka. Na pódiu se zrovna se svým vystoupením lopotili třetíci. Měli připravené pásmo básniček a písniček. Hned po nich přišly školní mažoretky a postupně následovala v rychlém sledu vystoupení všech tříd. Devítka obvykle žádné vystoupení neměla, ale my se rozhodli udělat výjimku. Tajnou. Nikdo z učitelů netušil, co chystáme. Využili jsme chvíle, kdy se třídní zapovídala s angličtinářkou, a Laura, náš nekorunovaný třídní kápo, vlétla na pódium a překvapeným rodičům a šokovaným učitelům oznámila, že letošní devítka nehodlá odejít, aniž by předvedla své vystoupení. Pak kývla na Petra z osmičky, co obsluhoval mixážní pult.

Kluci opatrně spustili staříčké filmové plátno, které se nám podařilo vyprosít u bývalého promítače dávno zaniklého kina. Pozhasínali jsme světla v sále a Laura svým melodickým hlasem vyprávěla příběh našich životů. Tedy spíš školních životů. Přitom na plátně běžely fotky nás coby malých vykulených prvňáčků. Naše první vítězství v nejrůznějších soutěžích a olympiádách, společné výlety, sestřih diplomů i vysvědčení, vtipné poznámky, které jsme získali pokoutně díky zlaté uklízečce – nechala nás totiž štrachat na půdě ve starých žakovských knížkách. První stydlivé potají vyfocené pusy, sestřih z našich každoročních vystoupení na akademiích.

„Matika, fyzika, chemie? Máček! Akademie? Noční můra,“ komentovala to Laura a zatímco kompletně celý druhý stupeň nadšeně tleskal, naši třídní vyletělo obočí nesouhlasně nahoru.

„Vlastně být tu ještě rok, nejspíš bychom demonstrovali za jejich zrušení. Nervózní rodiče, děti, co nesnášejí

veřejné vystupování, nucené ke žvatlání básniček, kterým nerozumějí nebo jim vůbec nepřijdou vtipné. Učitelé vzteky bez sebe, když se nedaří...“ Na plátně se objevil sestřih našťvaných učitelek – kluci poslední dva roky při nácvičku nahrávali a sálem se ozvalo nesouhlasné mručení z řad učitelů. Třídní vyrazila k Lauře, zřejmě s úmyslem ji umlčet, ale ředitel ji zastavil.

„Z toho bude ještě průšvih,“ zašeptala mi nervózně Nada.

„Nebude,“ uklidňovala jsem ji, ale kolena se mi klepala. Teď se z rozjetého vlaku stejně nedalo vystoupit. Byl to Lauřin super nápad, ale teď už mi tak super nepřipadal. Něco jiného je dělat si z učitelů legraci mezi sebou a něco jiného s tím vylézt před kulturák plný lidí.

Na plátně už běžely poslední záběry z devítky a nakonec nás pracně nacvičený proslov. Protože jsme zahráli na citlivou notu a věnovali poděkování nejen učitelům, ale i rodičům, sklidili jsme nakonec obrovský potlesk.

Koutkem oka jsem zahlédla, že si mamka dojatě utřela slzu. Účel splněn. Rychle jsme se uklonili a prchli z pódia. Snažili jsme se dostat co nejdřív na druhou stranu kulturáku, odkud jsme měli nastupovat na slavnostní stužkování, a div jsme se u toho navzájem nepozabíjeli. Vesele jsme se smáli a navzájem se plácali po ramenou, jak parádní to bylo. Na naši devítku tady jen tak nezapomenou, to je víc než jisté.

„Tak ti nevím, celou dobu jsem ty naše idioty nemohla vystát, a teď mi snad budou i chybět,“ pošeptala mi Laura, když už jsme stáli znovu na scéně se šerpami s nápisem Absolvent 2017 a posledním vysvědčením ze základky v ruce.

„Jo, počítám, že hlavně kvůli Karolínce v noci nezamhouříš oko,“ popíchla jsem ji. Laura pobaveně vyprskla a kývla hlavou k mladému matikáři.

„Pitomče, já myslela Charváta.“

Zrovna k nám mířil s ostatními učiteli, aby nám potřásl pravicí a popřál do dalších let hodně štěstí.

„Nechci ti brát iluze, ale nevypadá, že by mu bylo líto, že už tě neuvidí.“

Nadšení, s jakým se s námi loučil, se ani nesnažil skrýt. Nedivila jsem se mu. Laura mu poslední dva roky dělala ze života doslova peklo a užívala si to. Psala mu zamilované dopisy, v jeho hodinách teatrálně vzdychala a zírала na něj jako na obrázek. Královsky se pak bavila, když odcházel z našich hodin rudý. Teď nám stroze popřál hodně štěstí a Lauře se vyhnul úplně. Předali jsme dárek třídní a pak už ředitel poděkoval všem za účast, devátákům popřál do nového života jen to nejlepší a krásné prázdniny; nám začínaly o den dřív než ostatním.

A bylo po všem.

Najednou jsme stáli jako tvrdá Y a koukali za odcházejícím davem. Staré jistoty zmizely. Po prázdninách už nezasednu do třetí lavice u dveří vedle Laury, ale budu v Praze na intru mezi úplně cizíma holkama. Napadlo mě, že stejně jako se vyprazdňuje sál kulturního domu, vytrácí se z nás i nadšení a elán. Já tedy nejsem ten typ holky, co se těší na nové zkušenosti a lidi. Já bych se nejradši vrátila do první třídy.

„Holkýýýý, budete mi chyběěěěěět,“ zaječela Klára a postupně se na nás vrhala, aby nás objala. Brečela jako želva a přes slzy se smála. Navzájem jsme se ujistili, že se každý pátek sejdeme a nepřestaneme spolu kamarádit. Ještě pár selfiček a pak už jsme se rozprchli k čekajícím rodičům.

„Tak večer v sedm na rozlučce,“ hulákal za námi Pavel. „Nezapomeňte!“

Pche, tak na to se vážně zapomenout nedalo. Nejenže o rozlučce neustále mlela Laura, ani ve třídě se poslední měsíc nic jiného neřešilo. Pitomá rozlučka!

Skoro dospělí

„Kterej debil tohle vymyslel?“ vztekala se Laura, když jsme funěly do kopce za městem.

„Tak ti nevím. Ty?!“ zavrčela jsem a marně se snažila popadnout dech.

Živě jsem si pamatovala, jaká se strhla ve třídě hádka při výběru místa na rozlučku. Nápad na zamluvení salonku v jediné pořádné restauraci u nás zamítla celá třída jednohlasně. Přece nebudeme sedět nad džusem a kolou! A tak jsme teď šplhaly na kopec za městem. Laura s sebou táhla ještě bágel a spacák, protože rodičům napovídala, že na tábor odjíždíme o den dřív a hodlala tam přespat spolu s ostatními. Už proto se mi vůbec nechtělo jít! Já jediná totiž musela být do půlnoci doma. A to jsem si ještě vyslechla od mamky milion rad a doporučení, jak se mám chovat, a od Laury asi tak tři miliony poznámek, že jsem úplně neschopná vydyndat si propustku. Přitom jsem se fakt snažila.

„Mami, prosím tě,“ hučela jsem do mamky, „spí tam úplně všichni. I Lauru doma pustili.“

Ale mamka byla neoblomná.

„Už jsem řekla, buď o půlnoci doma, nebo vůbec.“

Hodila jsem prosebným okem na Davida, jenže ten pokrčil rameny. Tentokrát se mě nezastal.

„Promiň, ale víš, že tu holku nemám rád.“

Doma jsem nezůstala jen proto, že bych s Laurou a jejími řečmi léto nepřežila.

Na „stolovku“, jak se kopci přezdívalo, jsme se vyšplhaly jako poslední. Zbytek třídy už se na spacácích povaloval kolem ohně, kromě šprtky Karolínky, ta už ve škole hlásila, že takové přízemní zábavy se účastnit nehodlá – je jasný, že to nikomu nevadilo.

„To je dost, že se valíte, nádhery,“ přivítal nás Jakub a hned nám strkal pod nos flašku.

„Fuj, co to je?“ Stačilo si jen čichnout a začaly mi slzet oči.

„Domácí slivovice. Šlohl jsem ji fotříkovi ze sklepa,“ vychloubal se.

„Neke, ukaž!“ Laura se sákala po lahvi jako alkoholik na odvykačce a hned si taky mohutně přihnula a pěkně se zakuckala. „Heh, to je síla,“ vyjekla, když znovu popadla dech.

„Nesoukromnič a pošli dál,“ pobídla ji nedočkavě Eva. Nevím, kde to brali, ale jakmile se vypila jedna lahev, okamžitě se objevila druhá a kolovala kolem ohně. Já se nejdřív zdráhala, bála jsem se, že to ze mě mamka ucítí, ale po Lauřině uštěpačné poznámce: „Bože, ty jsi tak trapně vzorná,“ jsem se nechala přesvědčit a taky si párkrát cucla a pak se, světe, div se, skvěle bavila. Už jsem se neupejerala a z lahve si připíjela jako starý mořský vlk, vesele jsem se smála a vtipkovala i s lidmi, se kterými jsem si ve škole normálně neměla říct. Přišlo mi líto, že už se s nimi nevidím, a tak jsme si navzájem padali kolem krku a žalostně vyli, jak je to nespravedlivé, že když to konečně začalo být dobrý, musí to skončit. Vzpomínali jsme na

akademii a posmívali se třídní, jak byla celá vykulená. Teď v partě a s nějakým tím panákem v sobě mi to už nepřípadalo trapné, ale jako parádní odvaz.

Vážně jsem litovala, že se musím před dvanáctou rozloučit. Ostatní se mě snažili přesvědčit, abych zůstala, ale já nehodlala riskovat, že po mně mamka vyhlásí celostátní pátrání. Udělala by to! Takže jsem se s každým rozloučila bouřlivým objetím a vydala se cestou necestou k domovu. No, spíš necestou.

Jestli šplhání nahoru byla příšernost, dolů to připomínalo scénu z hodně ujeté komedie. Laura, ačkoliv se dušovala, že mě vyprovodí, mi jen zamávala na rozloučenou. Vyplázlá jsem na ni jazyk a prohlásila, že je zrádce a za trest vytrhnu stránku s jejím obrázkem z památníčku, což mě rozesmálo, až jsem z toho dostala škytavku.

Nahoru jsme lezly po vyšlapané cestičce, jenže ve tmě se samozřejmě nedala najít, a když jsem se snažila posvítit si mobilem, spadl mi do trávy. Dobře pět minut jsem lezla po kolenou a snažila se ho najít. Samou radostí ze shledání s věrným společníkem jsem šťastně poskočila, což jsem samozřejmě neměla dělat. V trávě mi podjely nohy a já se kutálela jak nahnílá hruška dolů. Zastavila jsem se až o keř. Normálně bych ho obešla, ale tentokrát mi přišlo jako bezvadný nápad se jím prodrat. No, pěkná blbost. Div, že mi zůstalo nějaké oblečení. Oprášila jsem si neviditelná smítka a roztrženého trička jsem si nevšímala. Víc mě rozčilovala větvíčka ve vlasech. Pako, no! Šla jsem za světly města jako Jeníček s Mařenkou, akorát že jsem nenarazila na perníkovou chaloupku s ježibabou, ale na nějakého kluka na čtyřkolce. Vlétla jsem mu rovnou pod kola!

Zahlídl mě na poslední chvíli a snažil se mi vyhnout, ale na to byla cesta moc úzká, takže přelítl řídítka a přistál na zemi.

„Jéé, ty jsi z cirkusu?“ ohodnotila jsem potleskem jeho číslo a nechápala, proč se tváří tak našťvaně. Vždyť to vypadalo fakt efektně.

„Jsi blbá?“ vztekal se.

„Nejsem, díky za optání. Prospěla jsem s vyznamenáním, potřebuješ doučování?“ zeptala jsem se a snažila se ve tmě rozpoznat, jak asi vypadá a podle toho usoudit, jaký předmět mu fakt nejde, jenže moc z něj vidět nebylo.

„Cože?“ nechápal.

„Ale nic. Chystáš se mě zabít? Tady a teď? Jova, a to mě nejdřív znásilníš?“ Chytla jsem se za pusku a začala se chichotat.

„Bože, jsi na šrot!“ zhrozil se ten kluk. „Kde ses tady vůbec vzala?“

„Spadla jsem shora,“ mávla jsem rukou kamsi, kde jsem tušila partu svých teď už bývalých spolužáků.

Kluk se však podíval na nebe. A pak že já jsem blbá! Přišlo mi to hrozně vtipný, takže jsem se zlomila v pase záchvatem smíchu.

„Ty seš dílo,“ zakroutil hlavou kluk a chystal se nasednout a odjet. Já v tu samou chvíli ztratila rovnováhu a kecla na zem, takže si to rozmyslel

„Sedej, odvezu tě.“

„Ale víš to, že když mě teď zachráníš, tak se budu muset stát tvojí ženou a po zbytek života ti věrně sloužit?“

„Díky, ale to snad radši ani ne,“ odmítl mou velkorysou nabídku a skoro násilím mě posadil na místo za sebou.

„Ale jo, to je tradice. Počkej, vzpomenu si. V Namibii. Ne, ne, v Tasmánii. Ne, tam odtud je čertík. Sakryš, kde to jen... už vím, tutově v Nigérii.“

„Jsi z Nigérie?“ nechápal.

„Ne, proč?“

„Tohle bude náročný,“ povzdychl si kluk. „Hlavně se pořádně drž. Nerad bych tě někde ztratil.“ Na hlavu mi narval svoji helmu a sedl si přede mě. Pro jistotu vzal moje ruce, spojil si je na břicho a křikl: „Drž se!“

„Jasně, stačí říct,“ zahalekala jsem zpátky. Když se však rozjel, nečekala jsem to a pustila se. Málem jsem se překulila dozadu, taktak že mě chytil.

„Hlavně že stačí říct,“ poznamenal sarkasticky, slezl dolů a pobídl mě, ať se posunu.

„Kam?“ nechápala jsem.

„Dopředu.“

„Jé, ty mě necháš řídit? Paráda!“

„Jo, to byl přesně můj plán na dnešní večer, nechat se zabít ožralou puberťačkou,“ ušklíbl se.

„Co to plácáš? Já nejsem oraž... ožar... ožla... opilá.“

Kluk začínal ztrácet nervy. Posunul mě dopředu, sám si sedl za mě, nastartoval a vyrazil takovou rychlostí, že se mi zvedl žaludek. Sotva kluk zastavil u první lampy na konci ulice, hbitě jsem z čtyřkolky sjela, letěla za první keř a vyhodila nejen dnešní večeri, ale nespíš i jídlo za poslední týden.

„Nejsi opilá, to víš, že ne,“ bavil se ten pitomec. Nejraději bych ho poslala do tmy.

„Kdybys nejel jako idiot, nebylo by mi takhle blbě,“ obvinila jsem ho.

„Promiň, měl jsem ti předtím nabídnout kinedryl?“ smál se mi a já bych mu nejraději vrazila jednu pěstí. I když byl zatraceně hezký. Ve světle lampy jsem nedokázala přesně určit, jakou barvu mají jeho oči orámované hustými řasami, navíc mu do očí neposedně padaly vlasy a on si je naučeným pohybem odhazoval. Asi bych stála a zírala na něj bez jediného slova do rána, kdyby vedle nás nezastavilo auto.

„Nasedej, princezno,“ pobídl mě David a já bez jediného slova díky nebo rozloučení nasedla a zmizela čtyřkolkáři z dohledu.

„Kdo to byl?“ zajímalo Davida.

„Ani nevím. Potkali jsme se náhodou,“ pokrčila jsem rameny a ve zpětném zrcátku nenápadně sledovala, jak si můj zachránce nasazuje helmu a nasedá na svůj pekelný stroj.

Davidovi to jako odpověď stačilo. Být tu mamka, tutově by podrobila křížovému výslechu nejprve jeho a pak mě.

„A jaký to bylo? Páni, ty vypadáš!“ zhrozil se David. „Co se ti proboha stalo?“

„Nic, co by?“

„Nic?“ David se dlouze zahleděl na mé oblečení.

A já si teprve teď všimla, že můj držkopád nezůstal bez následků a co nestihl, dokončilo trnité křoví. Byla jsem celá od bláta, kalhoty zelené od trávy a bunda roztrhaná od trnů. Vypadala jsem, jako bych právě dorazila od Stalingradu.

„Jo tááák,“ mávla jsem ledabyle rukou. „Trošku jsem spadla.“

„Trošku?!“ vyjevil se David.

„Hmm.“ Chytrá to odpověď. Ale kdybych mu řekla pravdu, asi bych měla zaracha do konce života.

David nevyzvídal, řekl jen: „Dobře, mamce to vykládat nebudeme. A ve vlastním zájmu se od ní drž hodně daleko. Táhne z tebe jak ze sudu.“

„Jsi úžasnej!“ V té chvíli jsem byla neskutečně vděčná, že se s mámou našli.

Táborníci

„**B**eru? Beru, tak Beru, vstávej! Za jak dlouho už pojedeme?“

„Dej pokoj a běž si ještě lehnout. Počkej, až zazvoní budík. Je to tak těžký pochopit?“ zavrčela jsem na mladší sestru a schovala si hlavu pod polštář.

„Jenže ten už zvonil hrozně dávno!“ dupla si Verča nožkou.

To mě probralo. Nahmatala jsem mobil. Páni, my zaspali! Tak tohle se vážně může stát jenom v naší rodině! Autobus odjíždí přesně za dvacet sedm minut!

Lítali jsme po bytě a zakopávali jeden o druhého ve snaze se všichni vystřídat v koupelně a nacpat do kufrů poslední nezbytnosti. Celkem třikrát jsme se museli vracet. Jednou si Veronika vzpomněla, že zapomněla úplně nejdůležitější barbínu, bez které neusne. Podruhé zase mamka s hrůzou zjistila, že včera pracně napečené řízky a vůbec celá svatčina zůstala doma v lednici a potřetí pro můj spacák.

Pokud bych měla věřit pověrám, kterými nás vždycky častuje babi ze Lhoty, pak tohle budou nejhorší prázdniny v dějinách prázdnin. Jestli každý návrat znamená smůlu,